

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De vera sui introuersione, quæ fieri debet ab homine resignato per
Christum, verum Deum & hominem, & vt resignare, vnire & excedere in
Deum debeamus. Capvt V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

Nam singulae quaeque ad primam suam
respectant originem. DISC. Unde ergo mi Do-
mine peccatum & iniquitas, Tartarus & ignis
Purgatorius, vel daemones & eiusmodi extite-
runt? VER. Vbi creatura rationalis vel intel-
lectualis in suam se debebat referre originem,
quae Deus est, vnus & simplex in natura, illa ad
se in ordinata cum complacentia & proprie-
tate se reflexit, & à Deo auertit: inde daemones,
Tartarus & malitia omnis sumpsit exordium.

Vnde infer-
nus ac dae-
mones.

De vera sui introversione, qua fieri debet ab homine
resignato per Christum, verum Deum & homi-
nem, & vt resignare, viuere & excedere
in Deum debeamus.

CAPVT V.

DISC. Vt creaturae emanatio ex Deo sese
habeat, iam satis didici. Velim autem
etiam edoceri, quomodo quis per om-
nia penetrare, & per CHRISTVM IN DEVM
vire, & beatitudinem adspici debeat. VER.
Sciendum est, Christum aeterni Patris filium
etiam cum ceteris hominibus habere com-
mune, & praeter ceteris quiddam peculiare. Com-
mune est, natura humana, quod verus est ho-
mo. Suscepit autem naturam humanam, non
personam: quod ita accipiendum est, sumpsit
naturam humanam in indiuisibili ma-
teria, quod Damascenus vocat, in Atomo.
Atque ita susceptae communi humanae natu-
rae purissimus ille benedictae Virginis MA-
RIAE sanguis responder, ex qua naturam
induit

Quid Christo
cum homini-
bus comune;
quid pecu-
liare sit.

OTW
45

induit corpoream. Quamobrem natura humana secundum seipsam considerata, non propterea quod Christus ipsam suscepit, personam, id habet iuris, ut quilibet homin ea causa eodem modo possit esse Deus & homo. Sed solus Dominus Iesus hanc obtinet nulliuscomprehensibilem dignitatem, ut naturam humanam ipse quidem suscepit, sed ea potestate, ut neque originis, neque vllum alius adhererit peccatum. Vnde etiam solus ipse qui eternae damnationi obnoxium humanum genus posset redimere. Alterum ipsi Christi peculiare est, quod aliorum hominum opera meritoria, quae cum vera sui resignatione peragunt, ordinant ac disponunt eos per Christi merita ad eam proprie capeffendam beatitudinem, quae est virtutum praemium. Atque haec beatitudo in perfecta consistit diuinitatis participatione, omni medio vel impedimento praeterablato. Porro vnitas communicationis in Christo, quandoquidem in vna est personali excellentia, excellit vtrique vnionem mentis beatorum cum Deo. Nam ab ipso Conceptionis suo momento in virginis utero verus Dei filius factus adeo ut assumpti hominis suppositum, ut verum, fuerit ipsum Verbum, verus Dei filius. Caeteri homines suam substantiam in naturali essentia sua habent: & quantumuis secedant, quamuis pure sese deserant, & a se deserant, non tamen vnquam in diuinam transeunt personam, sua substantia amissa. Tertium Christi peculiare priuilegium est, quod ipsi sanctae ecclesiae caput est, quemadmodum in humano corpore caput sese habet erga caetera membra

II.

Beatitudo
quae vbi consistat.

III.

ura ho
no pro
it, no
et ho
e hono
nulli
natur
lea pu
a aliud
iple su
imman
Christi
m open
one po
r Chri
eatio
que ha
atis fra
o pro
in Ch
li ex
eator
s su
lius su
), ut
Dei fili
in ma
is sese
a se de
m tran
Tertu
quod ip
odum
ga ca
membra

membra. Vnde scriptum est: *Nam quos prae-* Rom. 8
scit, & praeordinavit conformes fieri imaginis filij sui,
ut ipse primogenitus in multis fratribus. Quisquis
igitur rite cupit redire in Deum, & Patris effici
filius in CHRISTO, is cum vera resignatione
a seipso ad illum se conuertat, sicque quod de-
bet, peruenire poterit.

DISC. Quid est Domine vera resignatio?
VER. Aduerte notabili cum discretionem duas
hasce voces, Seipsum resignare: quas si recte
expendere ac funditus exploratas habere, &
vera cum distinctione considerare poteris, fa-
cile veritatem apprehēdes. Age principio pri-
orem illam capiamus dictionem, nempe (Sese)
Habet nimirum vnusquilibet homo quintu-
plex (Sese) Primum illi commune est cum la-
pidibus, & dicitur (esse). Alterum commune ha-
bet cum herbis, & dicitur, crescere vel viuere.
Tertium cum brutis animantibus, & vocatur,
sentire. Quartum, cum alijs hominibus, & est
ipsa rationalis humana natura, in qua omnes
homines vnum sunt. Quintum, peculiariter ad
seipsum pertinet, quae est ipsius persona secundum
substantiam & accidentia. Quid ergo est, quod
hominem ab eius aeterna salute impedit? Ex-
tremum videlicet (Sese) vbi homo à Deo ad se-
ipsum sese extrouertit, cum deberet introrsus
redire, atque secundum sui extrouersionem
proprium sibi (Sese) constituit, id est, ex caecita-
te animi sibi vsurpat & vēdicat quod DEI est,
atque in creaturas vitiosè sese effundit, & de-
fertur in hac temporaria. At verò si hoc (Sese) or-
dinate vellet relinquere, triplici illi interna
consideratione vtendum foret. Primo intinē-
dum.

S. 3. ac

DIW
45

SESE quatu-
plex quisque
habeat.

Quotuplici
interna con-
sideratione
quibus vtē-
dum.

ac profundè inspiceret proprij (Sese) vel essentia suæ nihilum, antederetque tum suum, tum rerum omnium (Sese) vel essentiam nihil esse, excludatur ab illa essentia, quæ est vnica omnipotentis Dei virtus & facultas. Secundò dissimulanter contueatur, in hac penitissimè suà à Deo distinctione tamen ipsum hominem semper propriam retinere essentiam, quatenus extra Deum proficiscitur: Sed curandum est, vt naturam suis vitijs depravatam moraret, abneget, & in suam originem, Deum vult licet, referat. Tertia consideratio fiat cum quadam abnegatione, deficientia, & libera resignatione suà in omnibus, vbicunq; scriptum est, quatenus creatura est, in inquietà & minime ferenda multiplicitate contra diuinitatem, in prosperis & aduersis, in agendis & omittendo: ita vt magnis viribus ab seipso se excedat, & seipso nonnunquam desumpturus vel repetiturus deficiat, atque Christo per vnitatem efficiatur vnus, vt ex ipso secundum vnitatem in illo semper agnoscenda accipiat, & in hac simplicitate quatenus adspiciat. Hoc resignatum vel relictum (Sese) fit Christi forme EGO, quemadmodum de Apóstolo dicit: Viuo autem iam non ego, vivit vero in me Christus. Atque id (EGO) bene expensum, (SESE) dixerim. Altera dicitur nempè Resignare, id sibi vult, quod debeamus nos ipsos D. o dedere, vel deserere ac conuenire, non quod possimus id quod sumus, relinquere, ita vt penitus redeamus in nihilum sed vt despiciamus nos ipsos vero ex amore Dei cum profundissima humilitate. Et hoc passim

Gal. 2.

Resignare
quid sibi velit.

rectè nobiscum agitur. **DI**s. Laus sit veritati.
 Dic, oro, mi Domine, num etiam beatis refignatis hominibus nihil prorsus remaneat.
VER. Fit proculdubio, ubi servus bonus & fidelis in gaudium Domini sui introducitur, ut ab immensa domus Dei vbertate inebrietur. Euenit enim ei modo quodam ineffabili eui homini ebrio, ut obliuiscatur suū, nec sit compos sui, sed à seipso penitus sibi defecisse videatur, atque in Deum prorsus aberrat, vnus cum eo spiritus effectus, perinde vt aquæ guttula multo permixta vino, à seipsa deficit, dum guttur & colorem vini induit. Ita nimirum & illi qui perfecta fruuntur beatitudine ineffabili modo omni humano destituuntur desiderio, atque à seipsis deficientes, omninò in **DEI** se mergunt voluntatem. Alioqui vera non est illa scripturæ sententia, quod **DEVS** erit omnia in omnibus, si quippiam hominis maneat ipsi homini, quo non penitus destituere. Manet quidem illi sua essentia, sed alia indita forma, alia vestita gloria, alia prædita facultate. Idque illi ex profundissima suū resignatione vel derelictione cōtingit. Vtrum verò in hac vita quisquam ita se reliquerit, vt ad perfectionis reuera pertigerit, vt ad seipsum nunquam respiciat neque in prosperis, neque in aduersis, sed seipsum non nisi purè propter Deum diligat & spectet secundum perfectissimam comprehensionem, equidem non intelligo. Si quis est, qui id vira affectus sit, procedat in medium. Pro meo captu videtur mihi impossibile. Ex his omnibus potes elicere tuæ quæstionis solutionē. Eiusmodi namq;

Matth. 25.
 Psalm. 35.

Quo pacto
 verè beatus
 Deo coniungatur.

1. Cor. 13.

Religio sui
 quæ, quam
 rara.

S 4 præ-

DIW
 25

Resignatio
quendam ho-
minis mor-
talis beato-
rum resigna-
tionem imi-
teatur.

Beatitudinis
obtinendæ
modi quot.

præclari hominis in hac vita vera resignatio
beatorum imitatur resignationem vel relin-
quonem, de qua dictum est quatenus magis mi-
nusve vniti vel vnum effecti sunt. Aduerte ap-
tem speciatim, quod dictum est, eiusmodi ho-
minem à seipso deficere, & in aliam formam
aliam gloriam, aliam facultatem transterni.
Ea verò alia forma quid est nisi diuina natura
& essentia, in quam ipsi, & ipsa in eos diffundit-
tur, vt sint vnum cum ea per gratiam, non per
naturam? Quid est alia gloria, quam essentialis
illo, quod minui non potest, illustrari lumine?
ne? Quid denique est alia facultas, quàm quæ
ex eadem vnitatem homini diuina quedam pro-
stat virtus & facultas ad agendum & omni-
tendum quicquid ad eius salutem pertinet? Et
hac ratione homo à seipso, vt dictum est, defi-
cit. DISC. Potestne id fieri Domine in hoc sa-
culo? VER. Potest beatitudo ante commemo-
rata duobus apprehendi modis. Primus est se-
cundum supremum gradum, omnem exceden-
tem facultatem: qui non potest obtineri in hac
vita. Habet enim homo adiunctum sibi cogi-
tus, cuius multiplex necessitudo non sinit ho-
minem eo pertingere. Alter est secundum par-
ticipem quandam communionem. Et hic vnus
possibilis est, licet multis impossibilis videat-
tur: nec immeritò, quando non potest velle
sensu vel ratione compræhendi. Interim car-
nò desunt qui scribât, inueniri homines quos-
dam singulariter electos & exercitatos, qui tam
defæcato & deiformi sint animo præditi, vt
virtutes in eis, iuxta quandam Dei similitu-
dinem stabiles persistant, vtpote qui in primi-
exer-

exemplaris sint transformati & translati unitatem, atque propemodum in perfectam temporariae vitae adducuntur obliuionem, & in diuinam transformati imaginem, vnum cum ea effecti sint. Sed id certum est illis solis congruere, qui hanc beatitudinem in supremo gradu sint adepti, aut certe paucissimis quibusdam, iisque longis optimis, etiamnum in corpore degentibus.

De sublimibus ac frugiferis quaestionibus, à veritate discipulo praestata de similitudine hominis resignati.

CAPVT VI.

POST hanc Discipulum quaedam incessit cupido cognoscendi, num quisquam vspiam tam praclare resignatus esset homo in terris, qui per Christum reuera esset intro receptus, ut is ipsi diuinitus innotesceret, eiusque familiari colloquio perfrueretur. Cumq; hac in seria petitione versaretur, in seipsum adductus, & supra sensus raptus, visus est sibi in regione quandam intelligibilem duci, ubi inter caelum & terram vidit ferri quandam hominis speciem iuxta crucem benigno vultu, eiusque caput vltra crucem eminere ac radiare: & duplicis generis homines circumire crucem, non tamen ad eam accedere: atque ex his alios intus tantum inspicere hanc speciem, non foris: alios foris, non intus: & utrosque a speritate & duritia quadam versos ad ipsam similitudinem vel speciem: tum, verò demittere sese
 § 5 ipsam